

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2023. DECEMBER

CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIV. évfolyam, 468. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Neked mit hozott a Mikulás? Rajzold a zokniba.
Egészítsd ki a hiányzó mintákat, színezd ki a rajzot!

SZÖCS MARGIT

Télelő

Korcsolyával jár a szél
orkán-iskolába,
öltözködnek a rügyek
kéreg-pizsamába,

ágakon a madarak
pehely-zoknit húznak,
dideregnek a dombok,
titkon összebújnak,

helyben áll a hóember,
mintha lába fájna,
bokrokon a puffos hó:
angyalpihe-párna.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Hópihe

Hópihe, tejfehér,
egyre hull, égig ér,
illanó, libbenő,
kavarog, egyre nő.

Vaktában zuhanó,
napfényben csillanó,
védtelen, álmodó,
tenyérben olvadó.

Reggelre, hó-hahó,
bokáig ér a hó!

LÁSZLÓ NOÉMI

Ünnepváró

Ballag az esztendő,
hó hull, elegendő.
Mikor nem hull, szépen
fehérlik az égen.

Ahol fenyő zöldell,
ég beszél a földdel.
Mára jó a holnap,
angyalok dalolnak.

Angyalok dalolnak,
felleg ring az égen,
mára jó a holnap,
éppen úgy, mint régen.

Éppen úgy, mint régen,
fény lobog az ágon,
szárnyat bont szívünkben,
szárnyat bont, karácsony.

TÓTH ÁGNES

A hangya mákszeme

– Egy életem, egy halálom,
mákszemem most megtalálom –,
szólt a hangya dérrrel-dúrral,
s összefutott tücsök úrral.

– Nocsak, nocsak! Hova, hova,
oly rohanva, hangya koma?
– Keresem a mákszememet.
– Miért nem tesz pápaszemet?

Azzal talán jobban látna,
s nem taposna tücsök-lábra!
– Igaza van, ön csupa ész,
eddig azt hittem, csak zenész.

Felteszem a pápaszemem,
úgy keresem a mákszemem.
Ígérem, ha megtalálom,
vacsorára invitálom.

– Jól van – bólintott a tücsök –,
addig én itt lecsücsülök,
s ha meglelte, szóljon nyomban,
addig húzom pianóban.

És a hangya csak kereste
pápaszemét, de nem lelte.
A tücsök meg húzta, vontta,
aztán felnézett, s azt mondta:

– Szemüvegét ne keresse,
homlokán volt egész este.
– A nemjóját – szólt a hangya –,
maga látta és csak hagyta?

Vacsorára dehogy hívom,
mákszememen sose hízzon!
S hogy feltette pápaszemét,
megtalálta a mákszemét.

Éppen ott hevert előtte.
Mákos guba lett belőle!

KELEMEN KINGA rajzai

CSEH KATALIN

Hangya- mondóka

Hangyalány-lét
hangya-rendje:
készül a
hangya-kelengye.

Hangyaélet
hangya-rangja:
hol van több
hangya-kalangya?

Hangya-fülben
Hanga hangja,
hangya hüppög,
Hanga hallja.

Robert Desnos (1900-1945),
francia költő

BERTÓTI JOHANNA

Az óriás- hangya

Hommage à Robert Desnos

Ma láttam egy óriáshangyát,
az átjárón épp rohant át.
Akkora volt, mint egy boci.
Vadul dudált rá egy kocsi,
mert épp piros volt a lámpa.

Kiáltottam hát utána:
„Mért nem várt még kis ideig?
Veszélyesen közlekedik!”

Ekkor az út túlsó felén
megjelent egy rendőrlegény.
Hangyánk erre szárnyra kapott,
és otthagytott csapot-papot.
Nemcsak óriás volt a drága,
ki a zöldet meg se várja,
s a piroson csak átrappol,
de szárnyas is ugyanakkor.

GÁRDONYI GÉZA

A cinege

Egyszer nagy hideg volt. Az ablakot jégvirágok nőttek be. Az emberek bundában mentek ki a szobából: a fülükre ráhúzták a sapkát, és kék orral és könnyező szemmel tértek vissza. Azt mondták, hogy soha, mióta élnek, ilyen hideg nem volt.

Juliska rálehelte az ablakra. A jégvirágok megolvadtak egy helyen a leheletétől, és ott kerek tisztaság támadt. Juliska kinézett azon a kertbe. Mit látott? Hóval prémezett fákat, és fehérséget mindenütt.

Az ablaktól néhány lépésnyire volt egy almafa. Annak az egyik ágán egy madárka ült. Pici lába belesüllyedt az ágon fehérülő hóba. Szomorúan csipegett. Egyszer csak lehunyta a szemét. A feje aláhanyatlott. A következő pillanatban lehullt az ágról, és beleesett a hóba. A hátára esett. A lába az ég felé. Ott is maradt mozdulatlanul.

– Istenem! – kiáltott fel Juliska –, meghalt!

– Ki halt meg? – kérdezte Mariska.

– A kis madár. Megfagyott szegény.

Azzal kendőt kapott a vállára, és kifutott. Fölvette a kis madarat, és bevitte a szobába.

Ott addig-addig melengették, mígnem egyszer csak fölemelte a fejét. Egy darabig

bágyadtan nézett Juliskára, aztán felröppent. Rászállott a szekrény tetejére, és onnan pislogott szét a szobában.

A leányok nevettek és tapsoltak, hogy így visszanyerte az életét a madárka. Előhoztak egy üres kalitkát a kamarából, és hívogatták bele:

– Gyere bele, kis madár, ez lesz a te házad, adunk neked kendermagot, friss vizet. Olyan jó dolgod lesz, mintha nyár volna.

A madárka azonban nem értette a hívogató szót. Rémulten kerengett ide-oda a szobában. Olykor nekirepült az ablaknak, és nagyot dobbantott rajta. Mindenképpen ki akart menni, vissza a tél rideg-hideg, havas világába.

Végre megfogták és betették a kalitkába. Hogy vergődött a kis bolondos cinege! Mindenképpen ki akart szabadulni.

Aztán, mikor látta, hogy a leányok elvontak a szoba túlsó sarkába, megállt. A mellette pihegett. Nagy ijedelemben volt szegény.

Hanem azután, mikor észrevette, hogy nem bántja senki, leugrott a kendermagos vályúhoz, és evett-evett szegényke, és ivott rá nagyokat.

Néhány nap múlva megszélídült. Nem verte többé szárnyaival a kalitka drótjait. Jólesett neki a meleg szoba, meg a jó étel-ital. Egyszer mi nem jutott eszébe: felült a legfelső ülőkére, és nótára gyújtott.

A lányok örvendezve állták körül.

– Dalolj, dalolj, aranyos cinege!

És a madár dalolt, dalolt félig lehunyt szemmel, boldogan. Vajon miről dalolt? Talán a tavaszról? Talán a napsugárról? Talán az ibolyáról? Talán egy másik kis cinegéről, aki azóta megfagyott?

Az egész telet ott töltötte a kis madár. Jó kedve volt. Meg is hízott. A tolla élénkebb színben ragyogott, mint mikor odakerült.

Aztán jött a tavasz. A mezőn kizöldült a fű. Meleg napsugár szállt az égből. Az almafa virágzott, s künn csicseregtek a fecskék.

A cinege kidugta a fejét a drótokon, és szomorúan nézett ki az ablak üvegén át a szabadba. Nem dalolt többé. Csak ült elgondolkozva, szótlanul.

– Most már eresszük el – szólott Juliska –, látom, hogy kikívánkozik.

– Jaj, ne eresszük el – felelt Mariska –, ki énekel akkor nekem?

– Ejnye, te szívtelen – szólott Juliska –, hát te csak arra gondolsz, hogy énekeljen neked, nem látod, hogy ő, szegény milyen szomorú. Ez nem sárga-fekete kanári, nem rabnak született madár, ez a szabadság madara, börtön neki a kalitka. Meghalna bánatában, ha zárva hagynánk.

– Hát jó – szólott Mariska –, eresszük szabadon.

De mikor a kis cinege kiröppent és eltűnt a fák lombjai között, Mariska mégis sírva fakadt. És hát Juliska is törölgette a szemét.

– Isten áldjon, kis madár – mondogatták a kendővel integetve.

– Isten áldjon – mondta Mariska –, sohase hallom

többé a te szép éneklésedet.

Másnap, ahogy ott ültek a szobában, az ablakon át beszálló napfényben, egyszer csak egy ismerős madárdal hangzik az ablakon át.

Ott volt a kis cinege. Ült a barackfán. Énekel Mariskának meg Juliskának.

IMRE ESZTER

Az advent, amikor Tücsök Gusztáv űrkutató lett

Tücsök Gusztávot mindig nagyon vonzotta az égbolt. Társai az Avar-ünnepek alkalmával rendezett bárányfelhő-lesen egymás szavába vágva sorolták a felhőkből kirajzolódó alakokat, állatokat és tájakat. Gusztáv közben azon töprengett, vajon mit látna, ha az odú, hegedű, gereblye vagy éppen falevél alakú felhőkön csücsülve nézne felfele. Vonzotta a Hold, amely esténként mindig követte útját, sőt olykor még nappal is haloványan ott de-
rengett Tücsökvár fölött. Amikor Farkas Berci és társai éjjelente az ezüst korongra vonyítottak, ő izgatottan ciripelt, s mindig azt várta, mikor történik valami. Vajon válaszol nekik egyszer a Hold?

Aztán az egyik advent alkalmával Tücsök Gusztávból űrkutató lett.

Javában zajlott az ünnepi készülődés. Harkály Dénes és Óz Gréti felügyelete alatt mókusok, rókák és pockok díszítették a Ciripelőt. A Nagy Madáretetőről már makkból, dióból és különféle őszi bogyókból készített karácsonyi díszek csüngtek. Sziporkázó fe-

hér lepel borította a tájat, és mindenki serényen öltöztette adventi ruhába otthonát. Még Bagoly Boró is megszakította olvasómaratonját, hogy odúja köré kirakja a fenyőágacskákra aggatott toboz-angyalait. Tücsök Gusztáv szobája is téli díszben pompázott. De Tücsökvár lakói nem feledkeztek meg a mini-Tücsökvárról sem: szemenként aggatták fölé a műhót, így lakhelyük apró másának egén folyamatosan hópelyhek százai lengedeztek. Ahogy a Ciripelőn, úgy annak picit másán is gyönyörű karácsonyfa díszelgett.

Ebben a hósziporkás adventi készülődésben érkezett meg Tücsökvárra a Csillagcseperedő képviselője: egy tucat sapkás-sálas gyerek, két felnőtt és egy hatalmas fehér cső kíséretében.

– Itt, ezen a tisztáson felállítjuk a teleszkópot! – mondta az egyik felnőtt.

A tücsökvári tél pirosra csípte a nagy fehér cső mögött izgatottan sorakozó gyerekek arcát.

A csoport köré Tücsökvár lakói is oda-
gyűltek. Bagoly Boró nagy szemét mereszt-
ve figyelt, Csiga Titusz Kisróka Zibó hátáról
leskelődött. De ott volt Mókus Döme is az
egész családjával, és még Medve Gabó is ki-
lesett a barlangjából, amikor álmában meg-
sejtette, hogy odakint nagy dolgok történ-
nek.

Tücsök Gusztáv eleinte egy gesztenye-
krampusz fejről figyelte az úrkutatás elő-
készületeit. Amikor már a harmadik gyerek
ű-zött meg á-zott, nem bírta tovább uralkodni
magán, és egyszeriben a nagy fehér cső
üveglapjára szökkent.

– Jaj, egy tücsök!

– Nehogy lecsapjátok, összekoszolódik
az üveg!

Gusztáv hatalmas, hepehupás mezőt lá-
tott. Mintha csak egy lehavazott, üres Tü-
csökvár lett volna. Aztán észrevett mást is:
óriási fénylő golyóbisokát. Szürkét, vöröset
és lilát. Láthatatlan fonálra fűzve lebegtek a
sötétben. Az egyik körül óriási gyűrű is volt!
Elképzelte, milyen lenne lábát a színes óriás-
bogyók között a semmibe lógatva a pere-
mén ülni. Addig csodálta a látványt, míg
egészen eltelt vele, a kis kutatósereg pedig
türelmesen kivárta.

Karácsony estéjén mindannyian
a Ciripelőn felállított karácsonyfa
körül bontogatták az ajándékaikat.

– Egy új nagyító! Pont erre
vágytam! – kiáltott örömeiben Sün Ábris.

– Fűízű fogselyem! – örvendezett Pocok
Endre.

Csiga Titusz új festéket kapott a házához,
Sikló Zágon személyre szabott lapos követ.
Tücsökvárat üde téli öröm járta át. Tücsök
Gusztáv is nagyon örült az új hegedűtok-
jának. Este, elalvás előtt pedig eszébe ju-
tott az igazi girland, amelyet odafönt látott.
A színes golyóbisok, amelyek ünnepi ragyo-
gásukat szüntelen ontva magukból mindig
ott lebegnek a tücsökvári ég fölött.

SZABÓ ZELMIRA rajza

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

A tölgyfa utolsó álma

Nem messze a tengerparttól, egy égiszerű hegynek az oldalán, élt egy vén tölgyfa. Éppen háromszázhatvanöt esztendő telt már el vén feje fölött. De ez a tengersok év csak annyi volt ennek a fának, mint nekünk, embereknek, háromszázhatvanöt nap. Mi nappal talpon vagyunk, éjjel meg alszunk és néha álmodunk is. Hanem a fák másképpen élnek. A fák az esztendő során három álló évszakon keresztül ébren vannak, csak tél felé alszanak el. A fáknek a tél az álmom ideje, a tél az éjszaka a hosszú nappal után, amelynek tavasz, nyár, ősz a neve.

Nyaranta sok egynapos tisztavirág táncolt, kerengett a vén tölgy hatalmas lombkoronája körül.

– Szegény kis féreg! Életed csak egy pillanat! Aztán vége! – mondta a tölgy.

– Minden csupa öröm, derű, vidámság, olyan áldott, jó meleg van. Boldog is vagyok!

– felelte a kérész.

– De csak egy napig, aztán mindennek vége.

– Vége? – szolt az egynapos tisztavirág. – Minek van vége? Talán neked is?

– Nekem nincs, én ezer meg ezer napig élek.

– Te ezer meg ezer napig élsz, de én is ezer meg ezer pillanatig élek, és addig vidám, boldog vagyok. Vége lesz a világ minden gyönyörűségének, ha te meghalsz?

– Dehogyan – felelte a tölgy –, a világ tart tovább. Fel se tudjuk fogni, meddig.

– De hisz akkor mi egyforma sokáig élünk, csak másképpen számítjuk.

És a tisztavirág csak tovább táncolt, örült. Hosszú volt a nap, csupa áldott gyönyörűség, és mikor a nap leszállt, a kis teremtés szárnyai nem bírták tovább. Leereszkedett egy lágyn ringató fűszálra, lehajtotta fejét, aztán vidám lélekkel elaludt. Úgy halt meg.

– Szegény tisztavirág! – szánakozott rajta a tölgy. – Mégiscsak rövidke élet ez!

De egyszer a tölgy is leélte idejét, közeledett az ő éjszakája is, az ő álmának az ideje.

A viharok már egyre zúgták: aludj jól, álmodj szépeket! Ez lesz a háromszázhatvanötödik éjszakád! Álmodj szépeket!

Lehullott a tölgynek minden levele, lombos koronája: pihenni akart egész télen, aludni, álmodni. De mint az ember, ő is csak olyas-

mit látott álmában, amit valaha ébren megért.

Ő is kicsi volt valaha, pici makk volt a bölcsője, emberi számítás szerint már a negyedik századot taposta. Ő volt a legnagyobb, legszebb fa az erdőn, koronája magasan föl emelkedett a többi fa fölé, a tengeren már messziről meglátták, és a hajók hozzá igazították útjukat.

Éppen szent karácsony estéje volt, mikor a nagy tölgy legszebb álmát álmodta. Világosan érezte, hogy most szent, ünnepélyes perceket él a világ. Úgy rémlett neki, megkondukt a templom minden harangja, mintha valami csodaszép vasárnapra virradt volna, olyan áldott, langyos, jó idő volt. Frissen, viruló zölden feszítette szét hatalmas koronáját, a napsugarak pajkosan játszadoztak, bujkáltak a zöld levelek, ágak között. Minden, amit a fa hosszú-hosszú évek során megért, látott, most, mint valami ünnepi menetben, elvonult a szeme előtt.

Látta, mint lovagolnak fényes lovagok, nemes kisasszonyok tollas süvegekben, sólymokkal végig az erdőn. Vadászkiáltások riadoztak, kutyák csaholtak. Látta, ellenséges katonák hogy ütöttek tábornak, mikor megérkeztek, kivont kardokkal, tarka-barka uniformisokban, tábornüzek gyúltak ki a tölgy terebélyes koronája alatt, katonák

énekeltek, mielőtt elaludtak. Kirándulók telepedtek le árnyékában, hangos terefere, nevetgélés közben ettek-ittak, és nevük kezdőbetűit belevágták a tölgy zöldesszürke kérgebe. Mintha friss életnedv áradt volna végig a törzsén, legvékonyabb gyökereitől fel, a legmagasabb ágakig. A fa úgy érezte, friss erőre kap, hogy még jobban megterebélye-

sedjen, úgy érezte minden gyökerével, hogy melegség, élet van a földben is.

Boldog volt, csordultig telt a lelke örömmel, de fájdalommal gondolt arra, miért nem emelkednek föl vele az erdő többi fáí. A fa koronája izgett-mozgott, mintha valamit keresne, vissza-visszanézett, és nemsokára a szagos müge* illata tört fel hozzá, majd egyszerre még erősebben a fodormenta, ibolya illata csapta meg. Mintha a kakukk hangját is hallotta volna.

Csakugyan, a felhőkön keresztül felkandikáltak hozzá a fák zöldellő ormai, látta, mint nőnek feléje. Bokrok, virágok emelkedtek a levegőbe, egyik-másik gyökerestül felszakadt, és repült fölfelé. Leghamarabb a nyírfa ért fel. Mint fehérén cikázó villám kígyózott föl karcsú dereka, ágai úgy hajladoztak, mint valami zöld lobogó. Vele nőtt az egész erdő, még a buzogányos nádszál is, a madarak folyton csicseregtek, énekeltek. Egy hosszú fűszál úgy libegett, hajladozott, mint zöld se-lyemszalag. Tücsök cirpelt rajta, hegedült lábával a szárnyán. Cserebogarak búgtak, méhek zümmögtek. Csupa ének, muzsikaszó volt minden, akárcsak az égben.

– Istenem, de szép, ez már nem is lehet igaz! – ujjongott a vén tölgy. – Itt vannak mindnyájan, apraja, nagya, egy se hiányzik!

Lehetséges ekkora boldogság?!

– A mennyországban minden lehetséges! – zengett felé.

S a tölgy, amely egyre csak nőtt, egyszerre úgy érezte, hogy gyökerei felszakadnak a földből.

– Most már igazán jó, jobb nem is lehet! – gondolta. – Most már fölrepülhetek az Úristenhez, és velem jön az egész erdő!

Ezt álmodta a fa, míg vihar zúgott végig égen-földön. A tenger nehéz, fekete habokat görgetett a partnak, a tölgy recsegett-ropogott. Kitört, és épp amikor azt álmodta, hogy a gyökerei is felszakadnak a földből, a vihar gyökerestül kicsavarta. Eldőlt. Háromszáhatvanöt esztendeje sem volt más, mint a tiszavirág egyetlen napja.

Karácsony reggelére elült a vihar. A templomok harangja megkondult az ünnepre, minden kéményből kékes füstfelhő szállt fel az égre. A tenger lecsendesedett. Messze, a nyílt vízen egy hajón, amely szerencsésen megúsza a vihart, karácsony ünnepére minden zászlót felhúztak az árbocokra.

– Nincs meg az öreg tölgy! – mondták a tengerészek. – Kidőlt ezen a viharos éjszakán. Mihez igazodunk ezután?

Ilyen gyászbeszédet kapott a tölgy, amely most egész hosszában elnyúlt a parti havon.

A hajóról a partig hangzott az ünnepi ének:

Krisztus Jézus született, örvendezzünk,
Neki örömeinket zengedezzünk,
Dávidnak véréből, tiszta szűz méhéből
Krisztus született nekünk.

Így szólt a régi karácsonyi ének, és a hajón
mindenki úgy szállt fel Istenhez az imádság
szárnyán, mint a vén tölgy utolsó, legszebb
álmában.

KESZEG ÁGNES rajzai

*szagos müge – apró, lágyszárú növény, bük-
kös és gyertyános tölgyesekben él

VARGA KATALIN

Téli lakoma

Tél lett. Vastag hótakaró borította a földet. Az erdei állatok éheztek és fáztak. Mit tett a kis sün? Tüzet rakott. Sütnivaló tököt vett elő. A tököt felvágta, magvait kikaparta, húsát kis darabokra vágta. A tökdarabokat megsütötte. A tökmagot megpörkölte.

Mit tett ezután a kis sün? Hócipőt húzott, bundát öltött, és a fejét bekötötte a kockás sáljával. Az illatozó sülttökdarabokat tálcára rakta, és kiült az odúja elé.

– Itt a finom, forró, mézízű eleddel! – rikkantotta.

A vidám kínálgatásra odasereglettek az állatok: a róka, a farkas, a vadkan és a két fia, az őz, a borz és a nyúl.

– A hangos sürgés-forgásra felébredt barlangjában Medve Pál.

– Brumma, brumma! Mi lehet ez? – indult a lakomázók felé.

Hű, de megörült a jó ételnek! Hat darabot falt fel belőle. Mikor

vége lett a lakomának, örömeiben meghívta magához a kis sünt téli vendégnek.

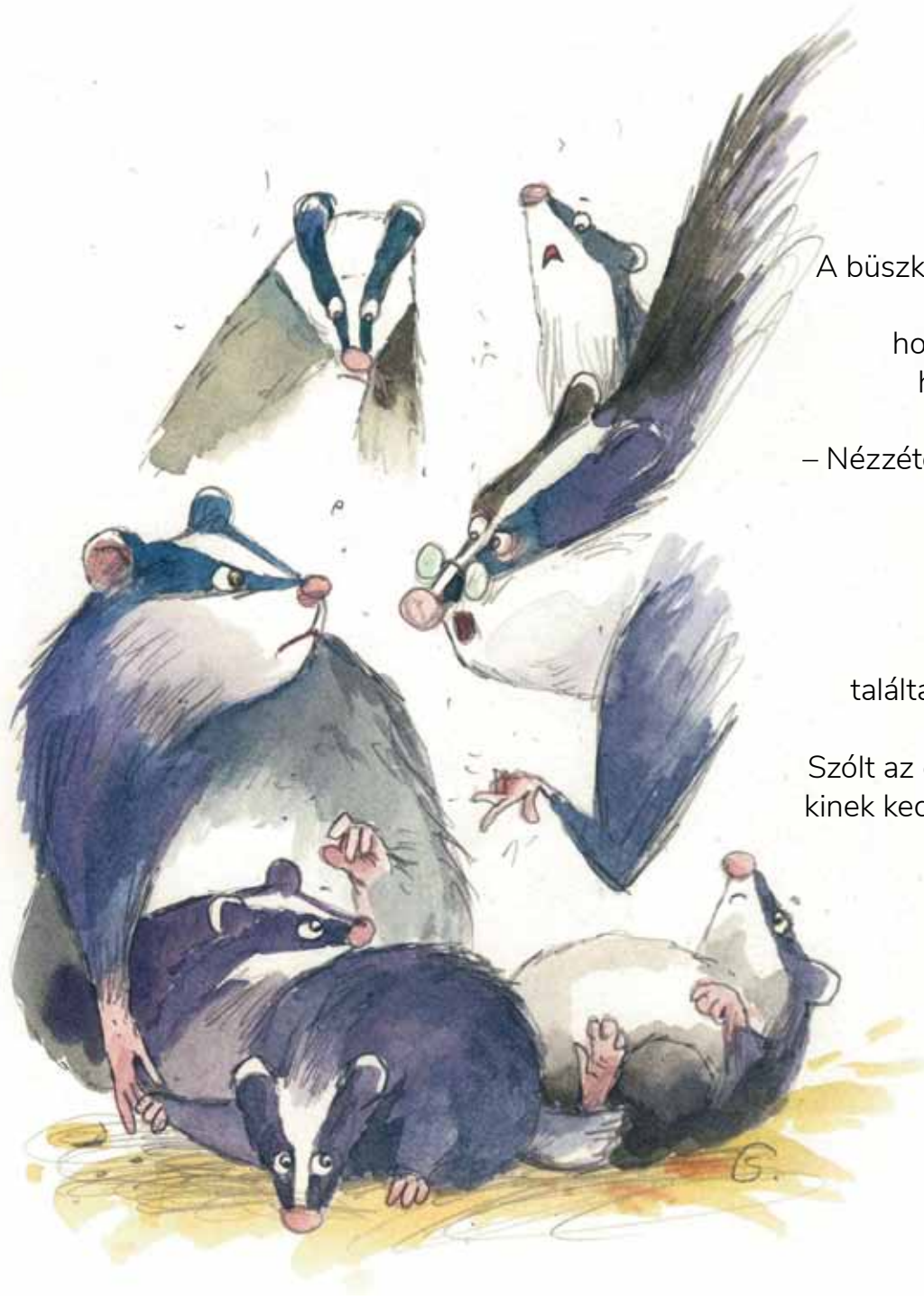
A kis sün beköltözött Medve Pálhoz.

Pipáztattak, dominóztak, és hozzá pörkölt tökmagot rágtak.

ROMHÁNYI JÓZSEF

Borz

A büszke borzanya összetoborzott néhány csellengő borzot, hogy szívének féltett kincsét, hat kicsinyét megtekintsék.

– Nézzétek! Ez itt a mennyország! – mondta dédelgetve hat egyszülött borzát.

Ám a báméskodók formátlannak, torznak találták a sok torzonborz borzát.

Szólt az egyik, egy értelmes-forma, kinek kedélyét e látvány felborzolta:

– Érdekes! Ha belülről, elfogultan nézed, ez az alom meleg kis családi fészek.

Ha kívülről, s nem vakít el vonzalom: egyszerűen borz-alom.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

WEÖRES SÁNDOR versei

Csupa fehér

Reggel süt a pék, süt a pék
Gezemice-lángost.
Rakodó nagyanyó
Beveti a vánkost.

Reggel nagy a hó, nagy a jég,
Belepi a várost.
Taligán tol a pék
Gezemice-lángost.

Rajzolj egy-egy lángost a zöld meg a kék
sapkás kisgyerek kezébe, és két-két csengőt
a szánra és a barna ló nyakába!

Száncsengő

Éj-mélyből fölzengő
– csing-ling-ling – száncsengő.
Száncsengő – csing-ling-ling –
tél öblén halkan ring.
Feldobban két nagy ló
– kop-kop-kop – nyolc patkó.
Nyolc patkó – kop-kop-kop –
csönd-zsákból hangot lop.
Szétmálló hangerdő
– csing-ling-ling – száncsengő.
Száncsengő – csing-ling-ling –
tél öblén távol ring.

Szerinted mit lepett be a hó? Rajzold ide!

DEÁK KATALIN rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

10. rész

Ébredj már, pajtikám! Azt sem tudom, mikor dumáltunk utoljára! – mondta Tas, és megpróbálta Töhötömről lehúzni a pepita párnát.

A párna nem jött le. Bosszús mormogás hallatszott alóla.

– Meddig durmolsz, hétalvó? A barátodnak szüksége van rád! – erőlködött Tas.

– Szüksége, szüksége! – dűnnyögött a pepita párna. – Alvásra van szükségem! Gyűjtenem kell vérszomjas támadók ellen az erőt!

– Támadók? A szeretet hónapja van. Ki támadna ránk? És merről? – kérdezte Tas a csíkos párnát.

– Mit tudom én! – dűnnyögött a két párna. – Háborgó sárkány, az ablakon át. Fél tucat bandita, feszítővassal, az ajtó felől.

A mennyezetről lehuppant keleti harcosok. Parazsat prüszkölő táltos paripa, a szőnyeg alól.

– Hohó! Ablak, ajtó, mennyezet, mondjuk! – vágott közbe Tas. – De parazsat prüszkölő táltos paripa, a szőnyeg alól? Mindjárt felgyújtod itt nekem a házat!

– Én gyújtom fel a házat? – harsogott a csíkos párna. – Vajon kinek a keze alatt lobbant lángra tegnap az asztalterítő?

– Ne túlozzunk – hördült fel Tas. – Nem volt ott lobbanás, csak lehullt a gyufa parázsló feje és kiégette a terítőt. Adventi időszakban ez nem világ vége!

– Dehogynem világ vége! Nagyanyád világszép írásos terítőjét égette ki a gyufafej!

– Ha nem tudtad volna, adventi időszakban nem emlegetjük barátaink baklövéseit –

szólt a pepita párnára Tas. – A szeretet hónapja van, mondtam már. Megsüketültél?

– Nem! De minden energiám felemészti a vérszomjas támadásra való felkészülés. Nincs időm apróságokon agyalni!

– A legjobb barátod lelki egyensúlya nem apróság! A szeretet hónapjában végképp nem!

– Mit rugózol a szeretet hónapján? – háborgott a csíkos párna. – Hát lehet-e ily kegyetlen valaki, aki valóban szereti legjobb pajtását? Jó félórája zaklatsz, nem hagysz pihenni, és még te állsz az erdő felől a szeretet hónapjával? Hagyj engem erőt gyűjteni!

– A legnagyobb erő a szeretetben van – szónokolt a párnáknak Tas. – Barátaink szeretete megsokszorozza erőnk, bátorrá, bölcsé tesz, szárnyakat ad!

– Csakhogy semmire sem megyünk vele, amikor támad a vérszomjas ellenség! – zengte a két párna egy szólamban. – Támadás esetén a rettenthetetlen sül felfújja magát, és mérgező tüskéit az ellenfél irányába röpíti!

– Nem röpít semmit sehová! – dorgálta Töhötöm párnáit Tas. – Támadás esetén a rettenthetetlen sül szeretetteljes ábrázattal felkéri a támadót, hogy az adventi időszakra való tekintettel legyen oly kedves visszafogni magát!

– Roppant találékony vagy, pajtikám – dugta ki orrát párnái közül Töhötöm. – Igen kíváncsi vagyok, hány háborgó sárkány, marcona bandita, keleti harcos, parazsat prűszkölő táltos paripa hőkölne vissza az advent meg a szeretet hírének hallatán.

– Tudod mit, nagyfej? – fújta a fénylő orocskára Tas. – Próbáld ki! És aztán írd meg nekem szép bocsánatkérő levélben, hogy mi történt! Hátha azután végre elbeszélgetünk egymással. Mégiscsak legjobb barátok vagyunk, nem? – tette hozzá, és pusztit nyomott háborgó, rettenthetetlen testőre párnák mögül kióvakodott nózijára.

Kukucsi nyomoz

Kukucsi, a hangyaboly-mentő

A decemberrel együtt megérkeznek az első hópelyhek. Vékony lepelként ül a hó a tájon. A fagyos föld néhol még kikukucskál alóla. Kukucsi, mint minden télen, most is gyakran kilátogat a madáretetőhöz, kis zsák csemegével. Az etető körül nyüzsögnek a madarak. Cinkék cikáznak ide-oda, csúszkák mászkálnak a kis faház oldalán.

Mégsem mindenfelé ilyen pörgős az élet. A sünök az avar alá bújtak, a pelék odvas fák mélyére húzódtak, a hangyaboly körül sincs már a megszokott mozgolódás.

Az erdő közepén, ahol a napsugarak nyaranta beszivárognak a lombok között, van egy óriási erdei vöröshangyafészek. A szorgos kis munkások az év nagy részében jól bejáratott útvonalakon szállítják az élelmet és a fészekbe való dolgokat. Kint is, bent is nagy munka folyik. Mindenkinek külön feladata van. Egyesek élelmet gyűjtenek, mások a bolyra vigyáznak, megint mások az utódokkal foglalkoznak. Télen azonban visszahúzódnak a hangyaboly mélyére, és ott várják, hogy újra kitavaszkodjon.

A nagy boly most csupaszon és komoran áll Kukucsi előtt.

A kis vakond az etető feltöltése után hazafelé indul, útja a boly mellett vezet. Pár lépést tesz előre, amikor kopácsolásra lesz figyelmes. Egy fekete harkály épp élelem után kutatva hosszú, erős csőrével öreg fatörzset kalapál. Nem igazán leli benne az eleséget, így tovarepül. Ekkor fedezi fel a nagy hangyabolyt, melynek lakóiból mindig szívesen csemegézik. Máris célba veszi a bolyt, hogy a telelő hangyákat megzavarja. Kukucsi sem rest, amint meglátja, hogy veszélyben a boly, már is a megmentésére rohan.

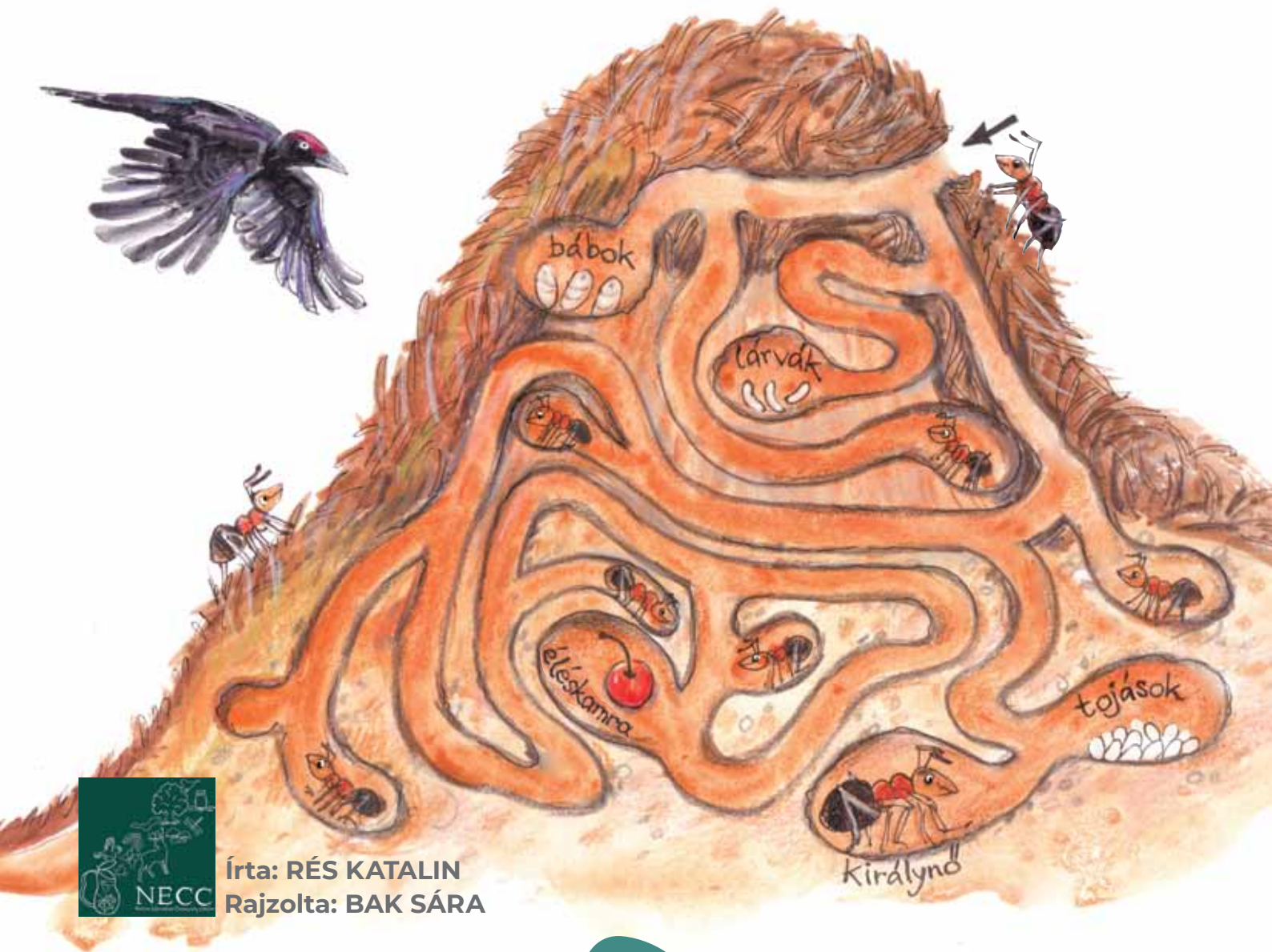
A harkály végül elrepül, de nyomait ott hagyja. Ökölnyi lyukak tátonganak a boly falán. A lyukak mellett néhány kis hangya kerül elő. Kukucsi alaposan szemügyre veszi őket. Kicsikék, alig egycentisek, testük nagy része vörös. Visszateszi őket a bolyba, majd óvatosan megigazítja a szétrombolt részeket.

A nagy izgalmak után Kukucsi hazafelé indul. Elhatározza, hogy a következő napokban is felkeresi a bolyt, amikor az etetőket friss csemegével tölti fel.

Vezesd a bejáratnál álló hangyát az éléskamrába, a gyümölcsökhöz!

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Angyalhajas december

Karácsonyi gyertyatartó. Sajtosdoboz tetejére vágj kör alakú lyukat, majd csomagold a dobozt piros vagy aranyszínű krepp-papírba, és állítsd bele a gyertyát. Fenyőgallyat szúrj a gyertya köré. A fenyőtobozt, csipkebogyót, száraz terméseket ragasztással rögzítsd. A gyertyát szalaggal is díszítheted. (Szabó Kinga kolozsvári játszóházvezető ötlete)

Angyal. Rajzolj szárnyat halvány-sárga kartonra, a minta szerint. Miután körbevágtad, kötözz rá fehér fonalat. A fagolyó-fejet is fűzd fel az egyik szálra. Sárga fonalból készítsd a haját.

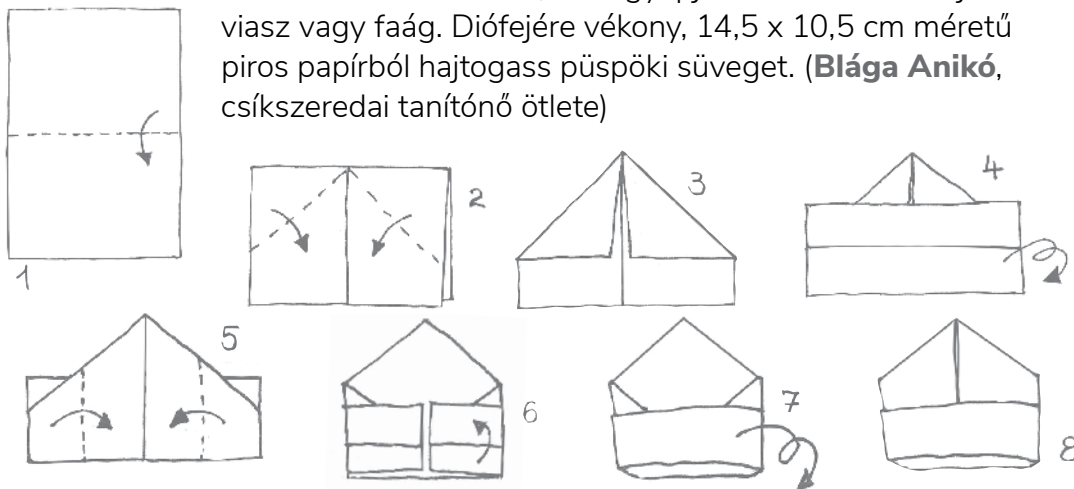
Karácsonyi üdvözet. A pecsétet krumból vágjátok süti-kivágó formákkal, majd fehér temperába mártva pecsételjetelek vele színes kartonra.

Kartonból vágott csillagra fényes díszeket ragaszthatok, majd tekerjetelek rá színes, csillogó fonalat.

Deák Katalin illusztrátorunk ötlete a tojáskarton-testű angyalka. Feje fagolyó, lába spárgára fűzött kis fagolyó.

Alma-Mikulás. Szakála, keze gyapjúból készült. A botja viasz vagy faág. Diófejére vékony, 14,5 x 10,5 cm méretű piros papírból hajtogass püspöki süveget. **(Blága Anikó, csíkszeredai tanítónő ötlete)**

Ilyés Ildikó Réka
diósadi óvónő
csoportjában
Luca-napi boszorkányok készültek.

Horváth Emese és Kanizsai Annamária
csoportja Kolozsváron papírgurigából vágta,
festette a karácsonyfákat.

Reich Annamária szatmárnémeti
tanítónő ötlete a fenyőtobozból
készült szent család.

László Mária osztályában,
Székelyudvarhelyen angyalsereg sorakozik: testük
tortapapírból csavart tölcser.
A szárnyakat, fejet külön
papírra rajzolták, az arany-
ezüst színű haját festették.

Csipike postája

Kedveseim! Aki eddig ügyes, jó gyermek volt, az viselkedjen szépen még egy kis ideig, aki sok rossz fát tett a tűzre iskolakezdés óta, az igyekezzen meghúzni magát! Mert itt toporog a háttérben a Mikulás meg az angyal, és bizony, mindketten mindent látnak! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Bíró Patrik,
Csíkszentdomokos

Dobre Dániel,
Dés

Majlát Edvin,
Kovácszna

**Ölvedi
Hajnalka-
Zsófia,**
Diósd

**Dali
Artúr-
Krisztián,**
Maros-
vásárhely

HANGYA

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a
gyűjtőlapodra,
a többi mellé.

**Stupeczky-
Hamar
Nóra,**
Kolozsvár

Hűségese olvasóink:

Kuzsma Andrea csoportja a nagyváradai Szent László óvodában A sosem nevető királyfi című bábelőadás megtekintése után sok királyfit rajzolt.

Tamás Péter és **Anna** székely-udvarhelyi ikerpár a karácsonyi kántálást örököltette meg.

TÁMOGATÓINK

Szőcs Kristóf és Fanni
Zeteváraljáról küldte közös munkáját.

Nagy-Kis Áron,
Szatmárnémeti

Bántó Petra-Alexa és Pop Anastasia munkája
a kolozsvári Íriszvirág óvodából.

Ára 9 lej

Cinci és Gombi

Szálljatok le,
szálljatok,
karácsonyi
angyalok!

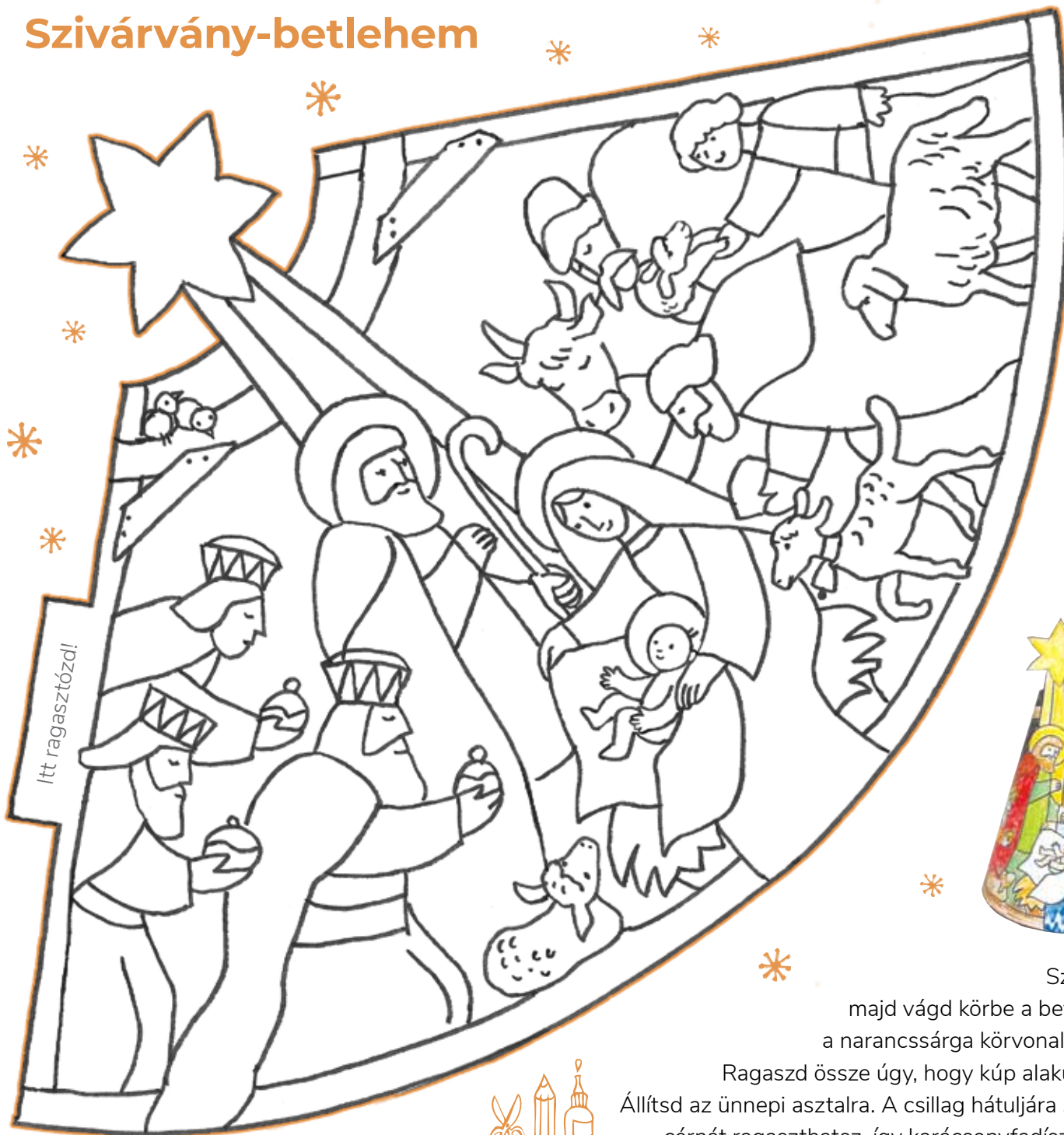
Szabad-e bejönni ide betlehemmel?

Mi rejtőzik a zenedobozban?

POJUM EDITH rajzai

Szivárvány-betlehem

Itt ragasztózd!

Színezd ki,
majd vágd körbe a betlehemet
a narancssárga körvonal mentén.
Ragaszd össze úgy, hogy kúp alakú legyen.
Állítsd az ünnepi asztalra. A csillag hátuljára szalagot,
cérnát ragaszthatsz, így karácsonyfadísz is lehet.

